

Калоян сви вежди.

- Ти не знаеш какво брътвиш, Белота. Когато Калоян иска нещо, той знае може ли да го извърши, или не. Невъзможното за ^вчас, за мен ще бъде възможно. Ако народът не иска - ще го накарам. После ще ме благославят. А колкото до моите сили - стар вълк съм аз. Лесно не изтървам душата си. Със зъби ще я държа. Днес е вторник. Не тази, а другата събота ще заминем!

- Ти няма да сториш това! - извика внезапно Сеслав.

Като вихрушка се изви царят. Изгледа втренчен^о/боляра.

- И ти ли? С какво право ми говориш така?

- Иваница, мисли, че играеш със живота си. Аз няма да допусна това безумие. Народът е настръхнал от толкова кръвопролития. Ще стане нещо. После не отговарям.

- А, така! Заплашваш, значи? Добре. Ще видиш, че окото ми няма да мигне пред нищо, но ще изпълня волята си. Пази се, Сеславе! Може би аз знам много повече работи, отколкото предполагаш!

- Аз ще сторя всичко, за да ти попреча. Ти си обезумял! Каква ^нужда има сега да се готви нова бран? Народът ще се разгневи и всичко може да стори. Той вярва на обещанието ти. А ти му обеща мир за тази зима. - Сивите вежди на ^{Тия}протовес^{ар}а се тресяха от негодование. - Сега всеки прибира плода си. Иде зима. А Солун е тъй далече. Не бъди така упорит... Стига вече! Ще строши главата си!

- А, така ли? Този път си сбъркал, Сеславе. Ще видиш. *Няма пръв неприятел, който се прости, ама не прости - никой.* Калоян плесна с ръце и на явилата се стража посочи с ръка великия боляр.

- В тъмницата под западната кула. Това чака всеки, който се опита да ми противоречи, и всеки предател.